

Mirsad Hadžikadić:

Pucamo po šavovima zbog predstojeće Skupštine u Banja Luci, do koje je ostalo još par sedmica, ili bolje rečeno, još deset dana. Imamo svega pet stalnih zaposlenika, ali i velik broj volontera. Ali potrebno je obaviti puno toga. Održali smo četiri regionalne skupštine, a još tri skupštine će biti održane kasnije tokom godine, sve u svrhu priprema za skupštinu u Banja Luci i u cilju izbora delegata koji će imati pravo da glasaju o određenim pitanjima i o novim internim aktima, kao i o novim članovima rukovodećeg organa partije, uključujući i predsjednika, potpredsjednika, predstavnika mladih, predstavnika dijaspore, različitih regija, itd. Treba reći i da ovaj skup pripremamo u želji da on bude više od političke konvencije. Vjerovatno ćemo uvrstiti i određene zabavne sadržaje, političke konvencije, motivacione govore, i slično. Biće to nešto sasvim drugačije. Svi imaju, znate, i svoje druge poslove, pa pokušavamo da učinimo sve što možemo, kako bismo svi zajedno osigurali da sve protekne na profesionalan i kvalitetan način. Očigledno je da mnogi ljudi nisu navikli na ovakav tempo, na rad od 15 ili 16 sati dnevno, uključujući i vikende. Ima ljudi koji su prilično nervozni, a neki od njih su morali da uzmu i nekoliko slobodnih dana, jer nisu bili u stanju da se nose s pritiskom. Moram reći da ne vjerujem da druge ostale prolaze kroz slične stvari, jer one imaju mnogo ljudi, a imaju i budžete koji se pune zahvaljujući podršci vladajućih struktura. Mi tako nešto nemamo. U suštini, trenutna situacija je takva da imamo mnogobrojne aktivnosti, sjednice, tribine, prezentacije, predavanja. Istovremeno, ja imam obaveze i na UNC univerzitetu u gradu Charlotte. Srećom, ta dva dijela se preklapaju samo u par sati, tako da oko 16:00 ili 17:00 pokušavam da privedem kraju te obaveze, nakon čega počinje drugi život, koji završava oko dva sata ujutro. Ali to nije problem.

Clark Curtis:

Svakako da bih želio da porazgovaramo o onom što radite ove sedmice, ali jedna od stvari koju primjećujem i koju sam zapazio u posljednjih par razgovora jeste energija i entuzijazam u vašem glasu kad govorite o onome što se dešava i što će se dešavati za deset dana u Banja Luci. Vjerujem da taj entuzijazam prenosite i na ljude unutar pokreta Platforma za progres. Izgleda da je ovo za vas veoma uzbudljiv period.

Mirsad Hadžikadić:

U potpunosti ste u pravu kad kažete da je ovo uzbudljiv period, a energija koju čujete u mom glasu u stvari predstavlja glas odlučnosti. Ono što trenutno primjećujemo, a što smo primjećivali i ranije, jeste činjenica da će ovaj pokret uspjeti samo ako ga čine pravi ljudi, ljudi koji su spremni da se žrtvuju, ljudi koji su spremni da naporno rade, ljudi koji vjeruju u višu ideju. Naravno, pošto smo mi pokret, mi nemamo inicijalni filter za ljude koji žele da nam se pridruže. Ono što nam je u sadašnjem trenutku jasno jeste to da postoje ljudi koji zaista nisu spremni za ovakvu ideologiju, niti za razgovor ili dijalog. Ima mnogo ljudi koji razmišljaju na stari bosanski način, koji se pojave i ne slušaju nikog, iznesu ono što misle i kažu kako stvari po njima treba da stoje, a ako se ne slažete s njima, oni odlaze. Tako da mi trenutno kroz naše aktivnosti vršimo mnoge provjere koje ljudi treba da prođu. Ne de te provjere radimo s namjerom, nego su one tu jednostavno zbog naših aktivnosti. I uvidjeli smo da ima ljudi koji ne prođu te provjere, koji se naljute jer je neko rekao nešto s čim se oni ne slažu, tako da oni žele da ih stranka zaštiti. Ali od koga da ih zaštiti? Svi smo tu da razmjenjujemo ideje. Doduše, te razmjene ponekad nisu prijatne, ali to je tako. Osim toga, ima ljudi koji vam kažu da nešto treba uraditi u roku od 24 sata, i da će u protivnom otići. Tako da učim da kažem: „Da, svakako, ovo je pravi trenutak za odlazak“, jer moramo biti sigurni na koga možemo da računamo. Tako da energiju ustvari dobijam i zahvaljujući tom oslobođenju, odnosno govoreći ljudima da ako nisu uključeni u ovo dušom i srcem, možda i ne treba da budu tu. Nema potrebe da ih uvjeravam da ostanu, da još jednom razmotre svoju odluku, da ćemo se promijeniti, i tome slično. U suštini, nama su potrebni borci. I mislim da se takav duh širi organizacijom, odnosno da uviđamo da ovo mora da bude borba poštenih i sposobnih boraca koji vjeruju u zajednicu, i koji prvenstveno treba da budu kvalitetni pojedinci unutar zajednice da bi mogli da budu prave osobe za nas. Da, tačno je, ljudi su zapazili da je moj glas drugačiji tokom prijenosa uživo nedjeljom na Facebooku, kao i na prezentacijama tokom tribina. To je činjenica koja oslikava shvatanje da je vrijeme za borbu. Tako da se i mi borimo.

Clark Curtis:

Znam da ste nešto ovakvo i očekivali. Ali da li smatrate da je situacija dosegla veći obim od onog što ste prvobitno očekivali? U smislu načina na koji su ljudi shvatili vašu poruku, odnosno ako to nije za njih, da paze da ih vrata ne udare na izlasku.

Mirsad Hadžikadić:

Pa, obim jeste veći od očekivanog, ali ja nisam u suštini ništa predviđao. Kako vrijeme prolazi, čovjek sazrijeva, i kao političar i kao ljudsko biće, shvatate da ne možete uvijek ugoditi svakom pojedincu. Mada se ja trudim, iskreno rečeno. Pokušavam da to uradim veći dio svog života. Međutim, na kraju shvatite da to jednostavno nije moguće. A kad su u pitanju ljudi u Bosni i Hercegovini, onda je to još i očiglednije, jer govorimo o ekstremnoj situaciji koja se ovdje dešava. Ovdje morate da ugađate ljudima ne svakog dana, već svake sekunde, kod svake odluke o kojoj imate pravo da kažete šta mislite. Ako nešto krene u drugačijem smjeru, ljudi odmah kažu da ništa ne funkcioniše kako treba. Odlično. Savršeno. Tako da sam shvatio da su to sve testovi za ljude, koje će oni ili položiti ili neće. I drago mi je što oni postoje. Jer mi imamo prilično velik broj članova, ali očigledno je da nisu svi tu s istim ciljem, s istom namjerom - da promijene svijet. Neki su tu samo da vide mogu li da ostvare neku korist od članstva u stranci, a drugi su tu iz jednostavnog razloga da nas skrenu s puta. Tako da je na nama da utvrdimo ko, šta, gdje i kako.

Clark Curtis:

Kad smo razgovarali prošli put, već ste nekoliko puta prije tog bili u Banja Luci, u Bihaću, a imali ste sastanak i s ambasadoricom Austrije. Kažite nam šta se u međuvremenu dešavalo, da li ste imali još neke sastanke i slično?

Mirsad Hadžikadić:

Od našeg posljednjeg razgovora, imali smo nekoliko dugih sastanaka tijela koje mi zovemo Predsjedništvom, što je u suštini upravni odbor organizacije, u pripremi skupštine. Imao sam sastanak i s ambasadorom Slovačke, koji je došao u našu kancelariju. Obavili smo uistinu dobar razgovor, a on dobro govori i naš jezik i dobro razumije cjelokupnu situaciju, tako da smo

razgovarali sat vremena, i to je bilo zaista lijepo. Imao sam sastanak i s našom službom za ljudske resurse, jer prije skupštine moramo da utvrdimo ko su kandidati za različite pozicije, od predsjednika, potpredsjednika i članova predsjedništva, do članova nadzornog odbora, počasnog odbora, i slično. Sve u svemu, radi se o mnogo pozicija. Tako da sam o tom razgovarao s ljudima zaduženim za ljudske resurse. Bolje rečeno, to i nije služba, to je u stvari odbor koji se stara o procesu tokom kojeg se određeni ljudi preporučuju za određene stvari. To je bilo zanimljivo, jer radi se o ljudima koji će predstavljati Platformu za progres u naredne četiri godine. Već smo ranije spomenuli da je u Bihaću održana prva regionalna skupština, na kojoj je izabran predsjednik za tu regiju, odnosno član Upravnog odbora. Zatim je dijaspora elektronskim putem izabrala svoje predstavnike, odnosno svog predstavnika u predsjedništvu, i to je bio drugi član predsjedništva. Treća je održana u subotu - skupština regije Bosna, koja je dobila ime po rijeci Bosni. Ta sjednica je vjerovatno bila i najbrojnija regionalna skupština, iz jednostavnog razloga što su ostale sjednice imale više tehnički karakter, uz minimalan program, izbor delegata i moja izlaganja od oko 15-20 minuta, koja nisu podrazumijevala prezentaciju, već razgovor s prisutnima. Skupština regije Bosna je bila većeg obima. Bili smo u sarajevskom naselju Ilidža, u prekrasnom hotelu, gdje se okupilo oko 150-200 ljudi. Skup je bio predivan, i među učesnicima se osjetila energija i uzbuđenje. Znači, to je bila treća skupština, nakon čega smo bili u Tuzli, na skupštini regije Sava. Te dvije skupštine su bile posljednje koje su održane, a preostale tri će biti održane nakon skupštine u Banja Luci. Daćemo im godinu dana da se razviju u dovoljnoj mjeri, odnosno da budu u stanju da organizuju regionalnu skupštinu. U ponedjeljak sam dao intervju za jedan od YouTube kanala, a takvi kanali se sve više pojavljuju, što je zanimljivo. Sjajno je što ljudi sad mogu imati svoje vlastite medijske kanale, odnosno oni napuštaju medijske organizacije jer žele da budu slobodni, a ne da im neko nameće svoj program. Na taj način oni promovišu istinu i govore ljudima o događajima u svijetu. A onda to postane poslovni model, jer ljudi poželeva da se reklamiraju ako imate velik broj pratilaca. Tako to počinje. Brojni sastanci su održani. Ne mogu vam ni opisati koliko sam sastanaka samo imao u protekla tri dana. Jedan od zanimljivijih je sastanak od preksinoć, sa ljudima koji su nam ponudili da vode našu kampanju, odnosno koji su nam u tom smislu ponudili svoje usluge. Zatim smo u utorak imali veoma težak razgovor s odborom općine Visoko, poznate po bosanskim piramidama, jer je na njihovom lokalnom portalu

objavljen politički pamflet kojeg mi nismo odobrili. Nažalost, na naslovnoj strani Facebook stranice tog portala, rukovodstvo portala je potpisalo njihov politički pamflet mojim imenom i imenom Platforme za progres. Zbog toga sam imao nesuglasice s ljudima koji su se našli pogođeni ili povrijeđeni tim pamfletom, odnosno tim člankom. Pitali su me da li sam ja to zaista potpisao, ali ja o tom nisam ništa znao i rekao sam da nisam. Tako da smo morali da reagujemo i da tražimo povlačenje tog pamfleta. Lokalno rukovodstvo se s tim nije složilo, nisu željeli da ga uklone. Tako da smo morali da kontaktiramo portal i zatražimo da se taj sadržaj ukloni, jer ne odražava mišljenje Platforme za progres. Zato smo u utorak imali taj sastanak s cjelokupnim rukovodstvom. Sastanak nije bio lak, naprotiv, bio je težak, ali je bio neophodan. U suštini, uvijek je tako, uvijek dolazi do problema u komunikaciji. Sinoć sam bio u gradu Maglaju, gdje je održana tribina na temu mogućnosti za mlade u Bosni i Hercegovini. Nakon toga sam se vratio i večerao s jednim lokalnim poslovnim čovjekom, koji je okupio sjajnu grupu ljudi, nekoliko ambasadora, jednog poznatog arhitektu, scenaristu, režisera, a onda sam se vratio kući i održao čas iz nauke o mrežama. I danas nastavljamo sa sastancima, među kojima su i sastanci sa ljudima iz dijaspore, od kojih neki čak i nisu državljani BiH, ali žele da pomognu Bosni i Hercegovini. Imao sam velik broj sastanaka s poslovnim ljudima koji promovišu određene ideje u kojima bi Platforma mogla da učestvuje i od kojih bi mogla da dobije određena finansijska sredstva, ali i da istovremeno otvori određena radna mjesta. U svakom slučaju, uvijek je zabavno i zanimljivo.

Clark Curtis:

Vratimo se na dio u kojem ste govorili o vašem prisustvu na sjednicama na kojima su birani nosioci određenih pozicija za regionalne skupštine, kao i za generalnu skupštinu. Koji je vaš opšti stav o skupovima kojima ste prisustvovali, na kojima su ljudi birali delegate koji će učestvovati na skupštini?

Mirsad Hadžikadić:

Bio sam prijatno iznenađen spoznajom da su se stvari odvijale glatko, uzevši u obzir činjenicu da je ovo nešto što radimo po prvi put. Naravno, mi smo već imali slične skupštine na nivou gradova i opština, ali ovo je bila kulminacija tog procesa, gdje su se delegati iz gradova okupili

na regionalnom nivou i birali lidere za viši nivo. Bio sam zadovoljan ljudima koje su izabrali, diskusijama koje su imali, ali i načinom na koji su oni koji nisu izabrani to prihvatili. Mislim da je to dobar proces, koji je došao u pravom trenutku, jer mi trenutno prolazimo kroz proces rasta, koji iziskuje određena komešanja, a postoje ljudi koji pokazuju pravo lice upravo u vrijeme pozicioniranja, odnosno kod biranja na određene pozicije unutar stranke, kao i kod pripreme lista za razne parlamentarne pozicije, pozicije u lokalnim vijećima ili pozicije gradonačelnika, odnosno načelnika općina. Na primjer, imamo i neke ljude koji odjednom odluče da se povuku, nakon čega drugi kažu da tu osobu treba zadržati. Ja na to kažem da o tom treba razmisliti. Jer ako se neko povuče, to ne mora nužno da znači da se protivi ideologiji stranke ili ljudima. Oni su se požalili na određeni proces, i neko im je nešto rekao, a mi nismo stali u njihovu odbranu. Neko je nešto napisao i očekivao da reagujemo u roku od 12 ili 24 sata, a pred nama je zadatak da pripremimo skupštinu u Banja Luci. Neki su očekivali da ih pozovem i da provjerim u čemu je problem, mada su i oni mogli podići slušalicu, prenijeti mi šta se dešava i pitati šta mislim o tome. Kad ne postoji viši cilj, kad vas uznemire sitnice, vaša snaga i motivacija dolaze u pitanje. Ako dođete da glumite primadonu, to se neće desiti, jer ja nemam vremena za to. Previše je posla pred nama, i svi smo u ovome zajedno. A ne govorimo o tuđim stvarima, već o vlastitim. U Tuzli sam rekao upravo to, da imam savršen test za bilo koga od prisutnih, koji će pokazati je li ovo za njih ili ne, da li bi trebalo da budu tu ili ne. Uzeo sam bebu kao primjer. Rekao sam im da zamisle bebu, njihovu bebu u kući. Dolazite s posla i uvidate da dadilja nešto radi, a da je beba sama u sobi i da je odlučila da uzme vašu omiljenu hemijsku olovku i da išara cijeli zid. Mislili ste da beba crta prelijepo cvijeće za vas, a kad ste došli kući, shvatili ste da ćete morati prekrečiti cijeli zid, što će vas koštati hiljadu dolara. Upitao sam ih šta bi uradili, šta bi uradili bebi? U suštini, reći ćete joj da to ne smije da radi, prekrećićete zid, možda ćete staviti komad papira na zid i reći joj da crta po njemu. Kad beba počne da plače zato što ste galamili na nju, na kraju ćete poljubiti bebu. I nadaćete se da se to neće ponoviti. Ali svakako nećete samo zatvoriti vrata, reći da se ne možete nositi s tim i otići. Nećete to uraditi vašoj bebi. Zašto? Pa zato jer je u pitanju vaša beba. I onda sam rekao da je Platforma za progres njihova beba. Beba stara godinu dana. Kad vam učini nešto što nije dobro, šta ćete učiniti? Hoćete li otići? Otići ćete jedino ako ju ne smatrate svojom. Ako ju ne prihvatate kao svoju. Ako smatrate da vam neko drugi nešto duguje,

onda niste na pravom mjestu. Tako da sam svima rekao da razmisle i postavio im pitanje da li smatraju da je u pitanju njihova stvar, njihov projekat, za kojeg su spremni da se bore. Ako jesu, onda je ovo mjesto za njih, a ako nisu, onda nije. Pronađite drugo mjesto. I to je sasvim u redu. Znači, to je naš test.

Clark Curtis:

Još jedno pitanje. Spomenuli ste da ste imali veoma dobar sastanak s ambasadoricom Švajcarske. Možete li nam reći nešto o tome?

Mirsad Hadžikadić:

Da, u pitanju je bila večera na kojoj je bio i ambasador Sjedinjenih Američkih Država. Doduše, nisam imao najbolje mjesto, jer sam kasnio. U stvari, već sam bio najavio da ću kasniti par sati, jer sam prisustvovao jednoj tribini. Tako da sam došao samo na piće ili desert. Sjedio sam u blizini ambasadorice Švajcarske, a ona je uvijek vrlo susretljiva, kao uostalom i ambasador SAD-a. Ali s ambasadoricom Švajcarske sam već ranije imao sastanak, i češće smo se vidali, tako da sam joj postavio pitanje o Ustavu Švajcarske, pa mi je rekla nešto više o tome. Pitao sam ju i da li postoji verzija Ustava na engleskom jeziku, i rekla mi je da postoji. Pitao sam ju mogu li da ju dobijem, a ona mi je odgovorila da će mi ju vrlo rado poslati sutradan. Tako da sam sljedećeg dana očekivao da primim e-mail s web-adresom. Ono što sam dobio bio je paket koji sam primio na ruke, u kojem je bilo nekoliko knjiga, prezentacija, primjerak Ustava na engleskom jeziku, kao i rukom pisanu ličnu poruku. Divan gest. Zaista otmjena dama i divna osoba, i jako sam joj zahvalan.

Clark Curtis:

Pretpostavljam da vam takvi sastanci otvaraju vrata. Prošle sedmice ste imali sastanak i s ambasadoricom Austrije. Takve stvari imaju značajan uticaj na ono što je pred vama.

Mirsad Hadžikadić:

Da, otvaraju se mogućnosti za nove sastanke. Ali uvidio sam i to da ambasadori, predstavnici drugih država u određenoj državi imaju ograničen manevarski prostor. Naravno, oni zastupaju interese svoje države, i pokušavaju da uspostave odnose između svoje države i države u kojoj su postavljeni, predstavljajući svoju državu. Tako da oni moraju da razmišljaju politički, da budu oprezni, da s oprezom razmatraju probleme svih strana, pokušavajući da se ne miješaju u domaće sporove, ali istovremeno se trudeći da pruže podršku i poticaj. Tako da su njihove mogućnosti ipak ograničene. Naravno, neke države imaju veću moć, zbog njihove veličine i zbog njihove uloge u međunarodnim okvirima. Ali oni ipak šalju izvještaje o stanju na terenu svojim službama koje su povezane s vanjskom politikom, i provode donesene odluke, ali i učestvuju u donošenju odluka. Tako da je sad vjerovatno lakše ostvariti komunikaciju s ciljnom publikom, ili s ambasadorima. Međutim, činjenica je i da ne smijete zloupotrijebiti takvu mogućnost ili privilegiju, jer mora postojati osnova, odnosno razlog za razgovor. Mnogi ljudi poput mene traže priliku da porazgovaraju s njima. Ali važno je imati obzira prema njihovom vremenu i imati dobar razlog za sastanak s njima. Treba biti konkretan i tražiti određene stvari, ali i ponuditi određene stvari. Ali meni je veoma drago da su oni ipak zainteresovani da razgovaraju sa mnom, s obzirom na činjenicu da smo mi nova politička opcija u državi.